

Душата ми ще се стѣсни.
 Въ тъмница сѣкашъ се намирамъ,
 Ни цвѣте, ни дърво съзирамъ,
 А на скамейкитѣ пѣкъ въ класъ
 Изгубвамъ зрѣние и умъ и гласъ.

МЕФИСТОФЕЛЪ.

Отъ навика зависи, въ първо врѣме —
 Дѣте отъ майчината грждъ съсъ страхъ
 Се дърпа и не ще да вземе,
 Но послѣ никакъ не оставя тѣхъ.
 Така и вий — на мъдростъта съ гждитѣ
 Отъ день на день все по-вечъ ще дружите.

УЧЕНИКЪ.

Ще я прѣгърна съ радостъ; цѣлъ треперя.
 Кажете само, гдѣ ще я намѣря.

МЕФИСТОФЕЛЪ.

Но обяснете по-напрѣдъ,
 Какъвъ избрахте факултетъ.

УЧЕНИКЪ.

Желая много ученъ азъ да стана,
 И всичко, що е на земята и небото,
 Съсъ мислитѣ си да обхвана —
 Науката и естеството.

МЕФИСТОФЕЛЪ.

Сега сте вий на правий пѣтъ;
 Съблазни само да не ви смутѣтъ.

УЧЕНИКЪ.

О, не, съ душа и тѣло се прѣдавамъ;
 Но все пакъ иска ми се много менъ